

МЯЧО

ВЕСТНИКЪ ЗА УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ ШУМЕНСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ

петъ броя годишно.

Всѣки брой 1 левъ.

Списватъ уредници учители.

Ржкописи и суми се изпращатъ до Срѣдищния директоръ въ Шуменъ. Разрешенъ отъ Областната дирекция въ Шуменъ — № 1020 отъ 3. II. 1937 г.

К. Яворовъ

Ти тъмнѣше като зим-
на нощъ
и блестѣше като май-
ски день.

Изминаха се 25 години
с смъртта на единъ го-
лѣмъ българинъ, който бѣ-
едакво цаненъ и като
българинъ) общественникъ,
гражданинъ, а най-
че като поетъ. Той тво-
ше наедно съ великата
литературна четворка П. П.
Лавейковъ, П. Тодоровъ и
Кръстевъ. Тия тримата
обичаха толкова много,
лкоето обичаха и неговитѣ
орения. А той пише-
е малко, но ценно. Яво-
овъ искаше България да
де голѣма — българ-
иятъ народъ да се обе-
ни въ една цѣлостъ и
не за слова, а за да го
ди свѣтътъ, какъвъ кул-
ренъ творецъ ще бжде.
Както и самъ той пише:
рочее, намъ трѣбватъ кре-
сти на националния духъ
като свещенитѣ книги

на евреитѣ и като дѣлата
на плеада гениални хора у
поляцитѣ. Азъ бихъ же-
лалъ да бжда най-скром-
ния между тѣзи зидари на
българскитѣ духовни кре-
пости. Нали тѣхъ е родилъ
нашиятъ народъ, за да за-
личатъ отъ челото му сле-
дитѣ на робството, и нали
тѣхъ е посочило нашето
общество, за да опроверга-
ятъ изсипанитѣ върху него
обвинения въ срѣдновѣков-
ностъ.

Той се борѣше и творѣ-
ше. съ перо, съ слово и
на дѣло. Написа най-хуба-
витѣ стихотворения, като
съ достоинство пое върху
челото си вѣнеца на Бо-
тева — съ цвѣтата и съ
трънитѣ му; организираше
чети изъ Македония и за
да даде примѣръ, той самъ
бѣше четникъ и револю-
ционеръ, който съ слово
и оржие взималъ уча-
стие въ борбитѣ на маке-
донското население противъ
Хамидовия режимъ за сво-
бодата на Македония и
Тракия: „Никой не може
да затвори предъ менъ вра-
титѣ на Македония...
Тамъ отивамъ да търся
криле“...

Яворовъ умрѣ преди 25
години и то по такъвъ на-
чинъ, че се саможертвува
за истината въ най-зрѣлитѣ
си години. Той обеща-
ваше да даде повече отъ
онова, което бѣше далъ
до тогава. Той бѣше лите-
ратурната надежда на то-
гавашна България. Яворовъ
чувствуваше това като
единъ подвигъ за новитѣ
си творби, които готвѣше.

Празникътъ на християнската младежъ.

Отъ преди десетина го-
дини деньтъ 4 декемврий —
„Въведение Богородично“
е установенъ като день, въ
който цѣлата българска
младежъ, а особено учащи-
тѣ се, трѣбва да манифе-
стиратъ своята привърза-
ностъ къмъ Българската
Православна Църква. Тя е
основата, върху която се
съгради българската дър-
жава и стълбътъ, върху
който тя продължава да се
крепи въ вѣковетѣ.

Силата, която е сплотя-
вала българския народъ и
го е водила къмъ възходъ,
е вѣрата му въ Единия Богъ.
Безъ тази вѣра, звездата
на българския народъ от-
давна би се загубила отъ
небосклона. Безъ тази вѣ-
ра, не биха се родили: Па-
триархъ Евтимий, Отецъ Паи-
сий, Попъ Стойко, Попъ
Харитонъ, Дякона Левски
и плеадата расоносци, кои-
то вѣрваха въ Бога, Нему
служиха, на Него се моли-
ха и отъ Него получиха
вдѣхновение и сила, да се
жертвуватъ за ближния си.
Такива вѣрски чувства

Славата на Яворовъ ра-
стѣше отъ година на го-
дина заедно съ славата
на Ботева, защото тѣхната
поезия е най-много дирена
и обичана отъ българска-
та младежъ.

Нека не забравяме никога
неговото дѣло, нека то ни
служи за примѣръ и за за-
ветъ!

Симеоновъ,

Снѣжинки.

Първитѣ снѣжинки
паднаха на двора,
гледамъ ги засмѣна,
нѣжно имъ говоря:
„Мънички звездички,
палави сестрички,
падайте игриви
надъ поля и ниви!
Съ бѣла огърличка
дворчето красете —
Малкото кокиче
въ пазвички топлете!“

Веса Паспалеева.

трѣбва да вълнуватъ всѣки
учащъ се младежъ, и само
едно желание трѣбва да се
ражда отъ сърдцето на всѣ-
киго, а именно: да засили вѣ-
рата си въ Всеблагия и
Всемогъщия Богъ.

Безъ вѣра човѣкъ е ка-
то безъ пжтеводителъ, безъ
сили за борба съ сурово-
стѣта на живота. Тя е само
инпулсъ къмъ добротвор-
ство и братолюбие — един-
ствени и ценни условия за
спокоенъ животъ, тъй не-
обходимъ за подрастващитѣ
поколения, за да могатъ
спокойно да се подготвятъ
за утрешни създатели на
блага за своя народъ.

Дано въ деньтъ, устано-
венъ като празникъ на
християнската младежъ,
всички учащи засиятъ вѣ-
рата си въ Бога и мани-
фестиратъ своитѣ чувства
на привързаностъ къмъ Св.
Православна Църква — лю-
бящата наша майка.

Свещеникъ Константинъ.

Льогуве.

Пуешкиятъ кракъ.

Бѣхъ на 10 години. Ходѣхъ
на училище. Всѣки понеде-
льникъ вземахъ отъ дома си 15
лева, за сутришнитѣ закуски
презъ седмицата, защото въ
училище ни даваха за закуска
само сухъ хлѣбъ.

Единъ понедедникъ, отивай-
ки въ училище, срещнахъ
единъ отъ другаритѣ ни въор-
женъ съ единъ великоле-
пенъ пуешки кракъ.

Щомъ ме зърна, другарѣтъ
ми извика: „Ела да видишъ,
ела!“

Затекохъ се. Той стискаше
горницата на крака въ дветѣ
си ржце. Съ малко движение
на дѣсната ржка четиритѣхъ
пуешки прѣста се свиваха и
разпушаха к а т о човѣшки.
Бѣхъ изненаданъ и очарованъ.

Какъ мъртвиятъ кракъ мо-
жеше да се движи? Какъ
другарѣтъ ми го раздвижваше?
Очитѣ ми бѣха ококорени, по-
гледѣтъ горѣтъ, главата ми
наклонена къмъ крака. Колко-
то пжти тѣ се свиваха и разпу-
щаха, очитѣ ми се вземаха. Стру-
ваше ми се, че присѣтству-
вамъ на нѣкое чудо.

Когато другарѣтъ ми видѣ
въодушевлението ми, скри кра-
ка въ джоба си и се отдалечи.

И азъ си отидохъ. Замечтанъ
виждахъ да висне предъ очи-
тѣ ми, като привидение. кра-
кътъ.

„Ако бѣше мой, казвахъ си,
азъ бързо ще науча начина,
по който другарѣтъ ми го дви-
жи. Той не е магьосникъ. Какъ
бихъ се забавлявалъ!“

Не издържахъ. Затекохъ се
у другаря си.

— Дай ми крака! ... ка-
захъ му съ неудържима мол-
ба.

— Кракътъ, моя кракъ! .
Махай се!

Отказътъ му усили желани-
ето ми.

— Не желаешъ ли да ми
го дадешъ?

Следва на 2 стр

НАСЕЛО

Ехъ, да видишъ, кол-
е хубаво на село-о-о! —
алѣше се Минчо.
— И азъ бѣхъ лѣтосъ
село... не е като
ка, — добави Пешо.
— По-хубаво ли е? —
таха го другаритѣ му.
— Разбира се, разбира
— отговори Минчо.
— Сетѣ пжти по-хубаво е.
— Бѣли дни ходѣхме изъ го-
тъ за дива круши, за кж-
ни...
— А у нашитѣ роднини
и такива на сомунѣ хлѣбъ;
рене, млѣко, колкото
ешъ! Всѣки день се во-
хъ съ колата до нивата

и обратно. Возѣха снопи.
— Блажено като рай е
селото, — мислѣше си
Асенъ и гледаше съ нажа-
лени очи. — Щастливи сж
другаритѣ, които толкова
често отиватъ на село.

И Асенъ е бивалъ на
село. То бѣше много от-
давна, когато бѣше съв-
семъ малъкъ. Тогава татко
му работилъ изъ селата.
По-късно той се премѣ-
стилъ въ града и оттогава
Асенъ не е ходилъ въ се-
ло. Имаха роднини изъ се-
лата. Нѣкои често идваха
у тѣхъ и нощуваха, други
— съвсемъ рѣдко. Носѣха

нѣщичко за децата. Изъ
дисагитѣ тракаха орѣхи.
Даваха отъ тѣхъ, изтърсва-
ха сушени дивечки крушки
и сливки. Излиташе мири-
ма на ливадната меродия.
Отъ другата страна на ди-
сагитѣ се подаваше голѣмъ
валчестъ хлѣбъ, който го-
стенинѣтъ поднасяше на
домакинята. Очитѣ на де-
цата свѣтвяха. Най-голѣма-
та гордостъ имъ е да и-
матъ роднини селяни, най-
голѣмото богатство — да
ги дарятъ съ тѣхнитѣ про-
изведения. Асенъ ядѣше
тия орѣхи повѣче отъ „ку-
пешкитѣ“, сливитѣ, праш-
ни — кисели, оглозваше
наредъ — дорде баба му
не ги грабнѣше, да ги па-

зи за мазнитѣ зимни ястия.
Драго му бѣше да държи
съ две ржце и хапе отъ
дългия рѣзенъ черенъ хлѣбъ.
Асенъ не можеше да разбе-
ре, защо селянитѣ оставятъ
своя вкусенъ хлѣбъ и я-
датъ отъ тѣхния, хлѣбар-
ски хлѣбъ, нарѣзанъ отъ
майка му.

— Яжъ, — думаха род-
нинитѣ му, — който яде
отъ нашия хлѣбъ, бива
здравъ и юнакъ като насъ.

— Така трѣбва да е, —
мислѣше си Асенъ, като
гледаше червенитѣ имъ бу-
зи и слушаше тежкото имъ
дишане, кога ядѣха.

Толкова роднини иматъ,
тъй хубаво било на село,
толкова другари се хвалѣ-

ха съ тѣхното си село,
пъкъ той само да слуша!
Всѣка измината година у-
величаваше мжката му по
селото. Колкото по-живо си
представяше красотитѣ и
радоститѣ, толкова повече
страдаше. Сърдѣше се на
родителитѣ си и сърдито
имъ думаше: „Кога ще ме
заведете на село? Искамъ
да ида на село!“

Бѣха останали още топ-
ли есенни дни. Срещу праз-
ника надойдоха каруци отъ
селото на Асеновия татко.
Татко му не бѣше ходилъ
отдавна на гости на голѣ-
мия си братъ. Молбитѣ и
срѣднитѣ на Асеня подсъ-
тиха татко му и той реши
да се види съ братъ си и

Пуешкият крак

— Не.
— Тегаво продай ми го!
— За колко?

Почнах да пресмѣтамъ паритѣ за презъ седмицата, които бѣха въ джоба ми.

— Давамъ ти 5 лева!
— Петъ лева! . . . Затакъвъ кракъ? . . . Подигравашъ ли се?

Като взе скъпоценния предметъ, той започна засмѣняваща игра на вѣтрило. Всѣки пжгъ желанието ми нарастваше съ една степенъ.

— Добре, давамъ 10 лева!
— Десетъ, десетъ лева! . . . поде той съ презрение, — погледни!

И четиритѣ крака постоянно се свиваха и разпушаха.

— Но колко искашъ? — казахъ му треперещъ.

— Четиридесетъ лева или нищо!

Четиридесетъ лева! . . . извикахъ азъ. — Почти за три седмици закуситѣ!

— Както желаешъ.

Кракътъ изчезна въ джоба му и той се отдалечи. А азъ пакъ се затекохъ подире му:

— Петнадесетъ лева!
— Четиридесетъ!
— Двадесетъ!
— Четиридесетъ!
— Двадесетъ и петъ!
— Четиридесетъ! . . .

Презъ тия две минути азъ не се познавахъ вече.

— Добре, четиридесетъ, — извикахъ, — дай ми го!

— Дай ми паритѣ, че тогава! Дадохъ му 15 тѣхъ лева за седмицата. За останалитѣ той ме накара да му напиша разписка.

Азъ грабнахъ крака. За нѣколко секунди научихъ тайната му. Теглехъ сухожилието, което служеше като жица на звънецъ, тъй добре, както другаря ми. Две минути това ме забавляваше лудо. Следъ две минути — по-малко. Следъ три — почти никакъ. Следъ четири — никакъ. Но азъ дърпахъ сухожилието, за да си прихва на лихвитѣ на паритѣ.

Обзе ме разочарование. После — скръбъ. После — съжаление. Виждахъ тритѣ седмици съ закуска отъ сухъ хлѣбъ. Стъгнахъ глупостта си. Всичко това се промѣни въ огорчение смѣсено съ ядъ. Следъ 10 минути взехъ съ истинска умраза обичния предметъ и го хвърлихъ презъ оградата, за да съмъ увѣренъ, че не го виждамъ вече.

Пуешкият кракъ ми много послужи. Двадесетъ пжти въ живота си, срѣдъ най-големата глупостъ, спомняхъ си за него. „Пакъ пуешки кракъ, — казвахъ си азъ, смѣхъ се и, въ смѣха възпирахъ.“

Най-полезното е сегисъ-тогисъ да се смѣешъ подъ носа си

Преводъ отъ френски.

Александръ Сергеевичъ.

ПУШКИНЪ.

Великиятъ руски поетъ се родилъ въ гр. Москва презъ 1799 година. По майка той е правнукъ на арабина Ибрахимъ Анибалъ. Ибрахимъ се кжпѣлъ край африканския брѣгъ заедно съ по-големитѣ си братчета, когато билъ нападнатъ отъ моряцитѣ на единъ руски корабъ, взетъ въ кораба и отведенъ подаръкъ на руския императоръ Петъръ Велики. Петъръ обикналъ арапчето, кръстилъ го и го пратилъ по-късно на учение въ Парижъ. После го оженилъ за една болярка. Въ стихотворенията си Пушкинъ често споменава за тоя си прадѣдо. Една повестъ се занимава съ него: „Арапътъ на Петъръ Велики“.

Още като ученикъ, презъ юношескитѣ си години, Пушкинъ изявилъ поетическия си даръ. По-късно той се изявилъ пълно и силно. Пушкинъ смѣталъ, че поетътъ трѣбва да бжде честенъ и смѣлъ борецъ за правда и добро. Той не се боялъ да бичува злото и неправдата, затова не се харесвалъ на управницитѣ и билъ изпращанъ на два пжти да живѣе далечъ отъ

Москва. Но това не отчаяло поета — той вървѣлъ изъ своя пжтъ.

Въ стихотворенията си той изказва скръбъта си отъ равнодушието на общество, то, възпѣва красивото и хубавото въ живота, съчувствува на борбата на потиснатитѣ и онеправданитѣ. Особено съчувствувалъ на балканскитѣ народи въ борбата имъ за освобождение. По едно време, дори се тъкмѣлъ самъ да вземе участие въ тия борби.

Тия, които сж го виждали, изпадали въ възторгъ отъ него. Самата му външност действувала силно на зрителя — високъ ръстъ, живи и умни очи, буйна коса, голѣмо чело. . . А съ ума и словото си той пленявалъ напълно събеседника си.

Заради волния си езикъ Пушкинъ добилъ и врагове. Мнозина се мѣсили въ семейнитѣ му работи и създали клюки за отношенията на семейството му съ другитѣ люде. Пушкинъ се вслушалъ въ клюкитѣ, оскърбилъ се и въ двубой съ единъ чужденецъ се опиталъ да защити името и честта си. Но на двубоя,

падналъ убитъ едва 38 годишенъ — презъ 1837 год. Цѣла Русия оплакала загубата на поета.

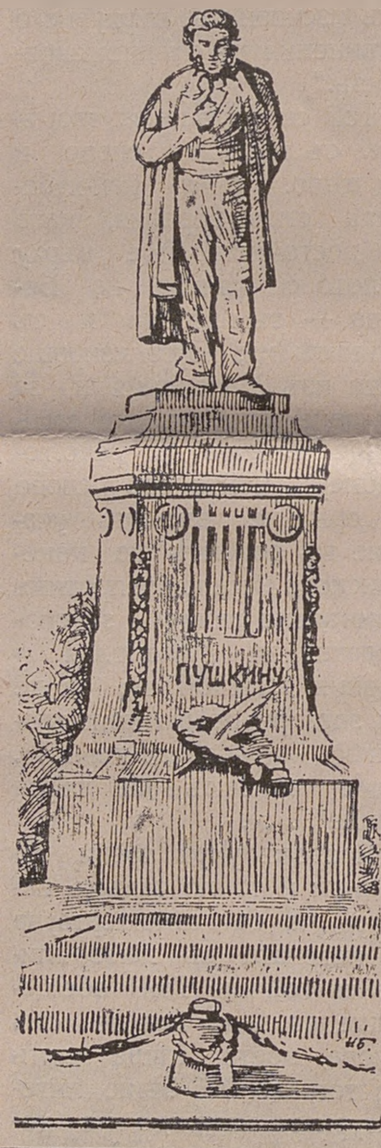
Смѣтатъ Пушкина за родоначалникъ на руската словесностъ. Той самъ съзнавалъ своето значение и какво е допринесълъ за нея. Въ едно отъ последнитѣ си стихотворения („Паметникъ“ — 1836 г.)

той пише: „Нержкотворенъ паметникъ си азъ въздигнахъ“, „не ще умра“, „ще бжда азъ прославенъ, докато на свѣта ми остане поне единъ почитателъ“ . . . Затуй ще бжда азъ обичанъ отъ народа,

Че съ лирата си чувства добри подклаждахъ; Защото въ моя вѣкъ жестокъ пѣхъ за свобода И за победенитѣ милостъ насаждахъ.

Преди 2 години (1937) цѣла Русия много тържествено чествува сто години отъ смъртта на Пушкина. И въ славянскитѣ страни се отбеляза тая годишнина.

Ж. Т. С.

Тенджерата ѝ въ корема, а пжкъ гостбата ѝ предъ царя. Добра пѣснопойница, но и зла усойница.

Що е?

Изригването на Везувий

Вижъ Неаполъ, па ва умри.

Везувий е единъ отъ истребующитѣ вулкани, разположенъ като стражъ на Неаполитанския заливъ, еднотъ лече на западъ се разпръска въ джовиденъ сводъ и сини великана — синьото море и синьото небе, които кждрятъ отъ вълнитѣ и нитѣ облачета.

Въ миналото на неаполитанския изригване сж затрунени и унищожени Помпеи и Херкуланъ, а сжщо тане разрушени въ 1631 год. селища. И въ забвенъ на вѣковетѣ, почиватъ ломки отъ тѣхнитѣ руини.

Страшна и неопишувана картина при изригването на Везувий. Дълбоко недрата на земята почва се чува слабъ тънъ, който бързо се усилва, то че ли хиляди само сж влѣзли въ двубой. Но ко това се долавя отъ наблюдателя на обсерваторията намираща се недалече отъ вулкана. Страшно претресе обхваща младия инакъ търпеливъ италянецъ. Той чувства, че катастрофата е неизбежна, се минава много време надъ вълшебния Неаполъ започва да вали дъждъ ситенъ пѣсъкъ. Населението въ околността е въ изключителна тревога и влизатъ въ борба съ тази стихия.

Следва на 3

да разходи Асеня. Асенъ подскочаше отъ радостъ. На майка си викаше:

— Тебе нѣма да те водимъ. Стой си въ кжщи, като не щешъ.

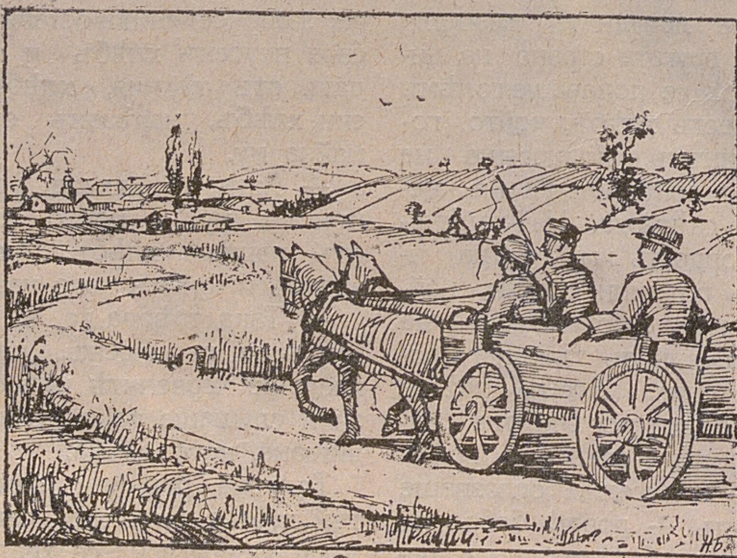
— Добре, добре! Вървете! Не ща ви селото — тукъ ми е по-добре.

— Скоро каруцата издрънча и спрѣ предъ тѣхъ. Асенъ и татко му се качиха и конетѣ потеглиха.

Ето ги добруджанскитѣ поляни, които не се виждаха отъ града, който бѣше въ ниско. Ето и подалечнитѣ хълмове, по които конетѣ съ напѣнати тѣла прѣхтѣха, удряха по-силно и забиваха въ земята копита — съ равенъ и отиѣренъ то-

потъ тѣ възхождаха. Сегисъ-тогисъ каруцарѣтъ слизваше, за да ги облекчи. Едни ги настигнаха, други

ги пресрещаха и съ внимание ги гледаха и поздравяваха. Понѣкога спираха, да почине добитѣкътъ, друга-

де спираха, за да го поятъ. Горитѣ бѣха нѣкъжде далече, тѣ даже не се виждаха. Въместо тѣхъ, като кичори по коса, се виждаха кржгове акациевы дървета.

— Нарочно засадени дървета, за да служатъ на войската презъ време на война, — обясни Татко му.

Добруджа. Синята черта на кржгозора никога не приближаваше. Отъ тамъ изкачаше малко петно, после се обръщаше на голѣма дива круша, край нея угари или постѣви. Всичко това изчезваше задъ гърба имъ, за да дойде редъ на други.

Ето тия приказно чудни

вѣтреници, сякашъ че забавляватъ! Спиратъ пакъ замахватъ ржце по-силно, ту по-слабо. Тѣхъ село.

— Село Вѣтрень, — ва каруцарѣтъ.

— Защо? — пита Асенъ.

— Защото има вѣтърици.

— отговаря той. — Тамъ е въ водата, на кичори.

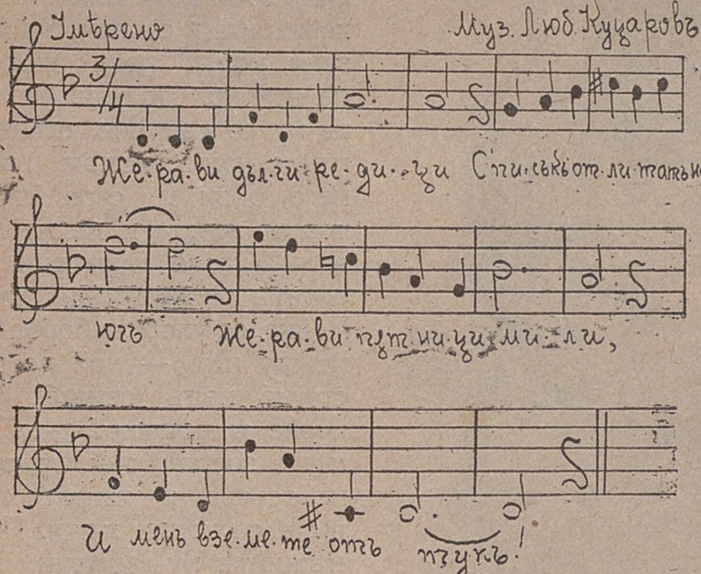
И каруцарѣтъ посочва Дунавъ. — Скоро я изтеглятъ отъ водата.

— Зная — отговаря Асенъ. — И край града въ Дунавъ има една.

Кжсиятъ есененъ дъждъ къмъ края си. Почна да здрачава. Колелетата на каруцата запѣха бавно и тежко. Псетата чука и

Жерави

стихот. отъ Елена Пелин

2. Искамъ да видя страната,
Дето Ви тегли сърдце,
Искамъ да видя рѣкитѣ,
Синьото, южно небе!
3. Жерави, дълги редици,
Списъкъ отлитатъ на югъ;
Жерави, пѣтници [мили,
И менъ вземете отъ тукъ!

* Презъ месецъ октомврий т. г. почина видниятъ ученъ и общественикъ—професоръ Георги Данаиловъ.

* На единъ нашъ умственъ работникъ е хрумнала самобитната мисль да просвѣщава сънародниците си по-бързо чрезъ живъ вестникъ. Всѣки, който желае да съобща нѣщо особено или полезно, го съобщава или чете на събралитѣ се въ читалището или другаде люде. Казани или прочетени по тоя начинъ новини, сведения, разкази и др., сж равни на прочетенъ гласно вестникъ. Живиятъ вестникъ има преимущество, че може да бже „четенъ“ и отъ неграмотни; той подбужда любопитството, разкрива тайнигъ на книгата, убеждава неукитѣ, че о б р а з о в а н и е т о е всѣкому потрѣбно. Нашиятъ народъ е гладенъ за просвѣта, затова живиятъ вестникъ е ималъ успѣхъ. Напоследъкъ живъ вестникъ е „излѣзълъ“ въ с. Угърчинъ, севлиевско.

Живиятъ вестникъ е идоказателство, че когато обичаме народа си, ние можемъ да намѣримъ начинъ да му помогнемъ.

* Напоследъкъ, пакъ добри българи, убедили земедѣлци въ две села изъ плѣвенско и се-

влиевско да обработватъ кооперативно (задругарски) земитѣ си. По-рано само въ едно село изъ Южна България се работѣше така. Земедѣлцитѣ сж били много доволни отъ новия начинъ на обработване. Бедни селяни изъ нашия край чакатъ спасение отъ задружната си работа.

* Въ града ни сж уредени курсове по нѣмски езикъ. Урежда ги дружеството на говорящитѣ нѣмски езикъ. Преподавателъ е нѣмецъ отъ мюнхенската академия за разпространение нѣмския езикъ.

* Въ столицата наскоро се чествува 125 годишнината отъ раждането на Михаилъ Юревичъ Лермонтовъ, голѣмъ поетъ, продължителъ на Пушкиновото дѣло.

* Алфредъ Нобелъ (1833 — 1896), шведски химикъ, открилъ взривното вещество днамитъ. Отъ изнамирането забогатѣлъ. Преди да умре, той основалъ нобелева награда за ценни произведения на науката, изкуството и добри дѣла. Отличилитѣ се получаватъ подаръкъ около 4 милиона български лева и биватъ поздравявани въ Швеция отъ шведския кралъ.

Нобелева награда за словесни произведения презъ тая година е отредена за писателя финландецъ Франсъ Емилъ Силанпее.

Синъ на бедно селско семейство, закърменъ съ мжката и недоимака на селячество, Силанпее въ многото си книги изобразилъ живота на селянитѣ, на беднитѣ и картини отъ Финландия.

* Най-голѣмото тракийско светилище, Асклепсионътъ, е открито наскоро у насъ въ Родопитѣ — пазарджишко. Намѣрени сж около 300 жертвеници, олтари, плочни статуйки

и др. Асклепий е тракийски богъ, който се вслушалъ въ молитвитѣ на людетѣ

* Нѣмскиятъ ученъ докторъ Брисе е открилъ ваксина противъ дизинтерията. Тая болестъ покосяваше живота на много деца, поѣкога и на възрастни. Отсега нататкъ спасението зависи отъ болния, дали навреме се ваксинирава.

* Тая година се навършватъ 375 години отъ раждането на великия английски писателъ Уйлямъ Шекспиръ.

* Навършватъ се 80 години откакъ знаменитиятъ английски ученъ Дарвинъ е написалъ известното по цѣлъ свѣтъ съчинение Произходъ на видоветѣ. Дарвинъ се постаралъ да обясни какъ сж се явили сегашнитѣ животни, птици и растения.

* Населението на земното кълбо презъ 1938 г. е 2 милиарда и 143 милиона, Европа има 400 милиона, Африка — 150 милиона, Америка — 272 милиона, Океания — 10 милиона и половина, Азия — 1 милиардъ и 170 милиона.

* Презъ месецъ ноемврий тая година се навършиха 100 години отъ издаването на Хати шерифа—грамота, съ която всички граждани на Турция се признаватъ за равноправни. Грамотата спомогнала българитѣ да се заловятъ за търговия и занаяти, да си отворятъ училища и да мислятъ за освобождението си.

Абажуръ—покривъ на лампа.

Абдикация — отричане отъ престола.

Абсентъ — пелинъ.

Абсолютенъ — безусловенъ, независимъ.

Абсорбирамъ — поглъщамъ, всумуквамъ.

Абсурденъ — безсмисленъ.

Есенно утро

знание събрала въ тази свещена сграда.

Отъ краищата на града прииждатъ кола, натоварени съ дърва или други продукти, които се отнасятъ за проданъ къмъ пазаря.

Приятно е чоаѣкъ да стане рано, за да види, какъ слънчо разбужда всичко и дава тласъкъ къмъ новъ животъ.

Иванка Димитрова
уч. III в. кл. II Шум. прог.

Народна мъдростъ = поговорки =

* Ако краката не слушатъ главата, тежко е и на краката, и на главата.

* Гизда кжца не гизди.

* Глава безъ грижа на бо-стана тиквата.

* Гледай коня стопански, язди го душмански.

* Имота краси живота.

* Миналото се не връща, а се преглъща.

* Отъ каквото се мждъръ срамува, огъ него се лудиятъ надува.

Блъсканъ Глава

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

Водоравно и отвесно:

- Музикаленъ инструментъ.
- Часть отъ окото.
- Водно животно
- Турско име.

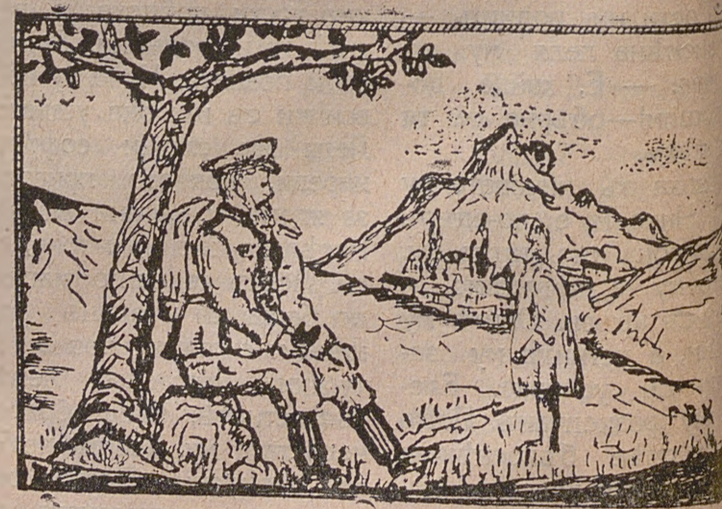
Стефка Из. Чикова III отд
Шуменъ

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

Отвесно и водоравно:

- Върхъ на Пиринъ план.
- Женско име.
- Държава въ Азия
- Мажко име.

Моисъ Н. Бахсиевъ уч.
отъ III-а кл. — I-ва про-
гимназия.

- * По добре своя леща, колкото чужда кокошка.
- * Сиромашия и кашлица могатъ да се скриятъ.
- * Работи стопански, за поминешъ господарски.
- * Разградена градина, за дена пустиня.
- * Приготи пари, верне прави
- * Покрай орлитѣ, хранятъ и свракигъ.
- * Пияни сълзи Богъ не ема.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

Водоравно и отвесно

- Цвѣте.
- Птица.
- Зеленчукъ.
- Цвѣтъ

Василь Калевъ
уч. отъ I класъ при
прогимназия, П. Вон
Шуменъ.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

Отвесно и водоравно

- Първото име на боръ отъ Македон. движение
- Летопись.
- Обръщение, употребено въ народн. пѣсни.
- Горско животно.

Пенчо Янковъ, уч.
кл. I-ва Шуменск.
гимназия.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				
5				

Отвесно и водоравно

- Видъ риба.
- Църковни одежди.
- Горско божество.
- Градъ въ Чили.
- Диктаторъ.

Павелъ Ив. Шум.
новъ, уч. отъ III-а
I-ва прогимназия.

Ако биха хвърлили въ ката ми вѣнцитѣ на востануване, царства на свѣта въ замъна на моитѣ книги и любови ми къмъ четенето, азъ съ зрение бихъ ги отхвърлилъ

Фенелъ

Има ли въ градината зайци?